

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoP/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712216212
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5712216212.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: U. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov - matky: X. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. č. XXXX/X, T., právne zastúpená: AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., so sídlom Škultétyho č. 472/10, Martin, IČO: 36 868 108, a otca: T. V., nar. XX. XX. XXXX, štátny občan Alžírskej demokratickej republiky, trvale bytom X. - J. č. XXX, t. č. bytom R. č. X/X, T., právne zastúpený: Mgr. Martina Chorváthová, advokátka so sídlom A. W. č. XX, T., o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca maloletého dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 12P/315/2012-827 zo dňa 24. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch o povinnosti otca platiť výživné na maloletú U., zaplatiť zameškané výživné a vo výrokoch o trovách konania účastníkov a trovách konania štátu, potvrdzuje.

V ostatných výrokoch zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin napadnutým rozsudkom zveril maloletú U., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky, ktorá ju bude v bežných veciach zastupovať a spravovať jej majetok. Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej U. v období od 05.04.2013 do 24.05.2016 výživným vo výške 80 eur mesačne vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Dlh na výživnom za obdobie od 05.04.2013 do 24.05.2016 v celkovej výške 1.991,36 eur otcovi súd povolil splácať v splátkach po 30 eur mesačne vždy do 15.dňa v mesiaci pod následkom straty výhody splátok od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd svoje rozhodnutie o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky a určení povinnosti otca maloletej platiť výživné späťne v období od 05.04.2013 do 24.05.2016 oprel o rozsiahle dokazovanie v konaní, ktoré podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje (body 1. až 9.). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 28, ods. 2 § 36 ods. 1, § 24 ods. 3 a 4, § 25 ods. 1, 2 a 4, § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 3 § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „Zákon o rodine“) a na základe vykonaného dokazovania pri určovaní výživného na maloleté dieťa vychádzal z rozhodného obdobia od právoplatnosti uznesenia (05.04.2013) č. k. 12P/315/2012-14 zo dňa 21.11.2012, kedy súd začal z úradnej povinnosti konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu do nadobudnutia právoplatnosti výroku súdu o rozvode manželstva účastníkov (24.05.2016).

3. Súd konštatoval, že matka maloletej bola v rozhodnom období nezamestnaná, evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzačka o zamestnanie (od 27.02.2013 do 31.10.2016). Matka si aktívne hľadala prácu a v krátkom časovom úseku mala uzatvorenú dohodu o vykonaní práce (08.01.2015 do 30.03.2015), odmena za vykonanú prácu bola 148 eur v hrubom. Poberala prídavok na maloleťu, dávku v nezamestnanosti nepoberala.

4. Otec bol dlhodobo nezamestnaný, pričom 19 dní pred koncom posudzovaného obdobia bol zamestnaný, jeho príjem predstavoval sumu 128,17 eura v čistom mesačne. Pracovný pomer trval 6 mesiacov (05.05.2016 do 24.11.2016), nakoľko pre neplnenie si svojich povinností bola dohoda o práci mimopracovného pomeru ukončená. Svoje výdavky otec v aktuálnom konaní nepreukázal, uvádzal však, že náklady na maloleťu ako aj svoje náklady hradí vďaka priateľom a rodine. Súdu otec opakovane tvrdil, že nemôže pracovať, pretože sa nestretáva s maloleťou. Uvedený dôvod však nie je možné z hľadiska ustanovení zákona o rodine považovať za dôvod, ktorý by mu objektívne bránil, resp. znižoval jeho potenciál, pracovať. V rámci konania nebol predložený žiadny doklad, ktorý by preukazoval zníženú schopnosť otca pracovať z dôvodu zlého psychického rozpoloženia, resp. z akéhokoľvek iného dôvodu. Súd vyhodnotil argumentáciu otca v tejto otázke ako účelovú s úmyslom preukázať nemožnosť platenia vyššieho (ako minimálneho) výživného. Pokiaľ ide o objektívnu skutočnosť, ktorá nastala na strane otca - zrušenie trvalého pobytu, a tým obmedzeniu jeho možnosti sa zamestnať, súd ani túto nevyhodnotil ako skutočnosť, ktorá by odôvodňovala uloženie povinnosti otcovi prispievať na výživu maloletej iba v minimálnej výške. Z lustrácie sociálnej poisťovne, mal súd preukázané, že otec bol v celom rozhodnom období (s výnimkou posledných 19 dní, a aj to len na 6 mesiacov) nezamestnaný. Počas celého konania neuvádzal, že by si vzhľadom na nesprávny postup správneho orgánu uplatňoval nejakú ujmu, ktorá mu týmto postupom vznikla, dokonca ani neuvádzal, že by mu počas obdobia, kedy mu bol zrušený trvalý pobyt poklesla životná úroveň. Zdroj príjmov otca totiž, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, nezávisí od pracovného pomeru, ale od kamarátov a rodiny (aspoň tak to otec v konaní tvrdil). Na druhej strane, otcovi absolútne nič nebránilo, aby sa na predmetné obdobie vrátil do Alžírsku, resp. aby si hľadal iné zamestnanie mimo územia Slovenskej republiky. Otec celý čas reflektoval a zdôrazňoval len svoje právo vo vzťahu k maloletej, ale právo maloletej (svoju povinnosť) na výživu z jeho strany absolútne ignoroval. Vo vzťahu k samotnej výške výživného na maloleťu súd okrem vyššie uvedeného zobral do úvahy aj dve ďalšie dve skutočnosti. Prvá, Rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 22P/120/2012-674 zo dňa 05.08.2015 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/75/2015-888 zo dňa 30.03.2016, Rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 22P/120/2012-1525 zo dňa 16.12.2019 a Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoP/18/2020-170 zo dňa 26.06.2020, súd určil vyživovaciu povinnosť na maloleťu vo výške 80 eur mesačne v období od 24.05.2016 do 31.08.2016, t.j. v čase kedy maloleťá navštevovala materskú škôlku. Druhá, súd v aktuálnom konaní (aj keď rozhodoval spätne) mal za to, že uvedená suma výživného je adekvátna aj vzhľadom na skutočnosti preukázané v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas do rozvodu manželstva. Maloleťá počas celého obdobia (s výnimkou prvých 5 mesiacov) navštevovala materskú škôlku, s čím mala matka zvýšené výdavky na úhradu školského 14 eur mesačne, stravného okolo 25 eur mesačne. Hradila ZRPŠ vo výške 15 eur polročne, posledný školský rok 25 eur mesačne. Maloleťá rovnako absolvovala detský jazykový kurz angličtiny s poplatkom 125 eur za polrok, navštevovala základnú umeleckú školu s poplatkom 20 eur za polrok. Nemala zvýšené výdavky so zdravotnou starostlivosťou. Úhradu všetkých nákladov matka v konaní preukázala. Zároveň matke vznikali náklady spojené s uspokojovaním bežných potrieb maloletej ako sú strava, ošatenie, hygiena. Maloleťá v tomto čase žila spoločne s matkou a starou matkou (krátko do roku 2014 aj s plnoletým bratom matky) v 3 izbovom panelovom byte, kde sa náklady pohybovali vo výške 310,61 eur (rok 2013) - 288,37 eur (rok 2015) mesačne (platby spojené s užívaním bytu + električka + plyn + RTVS + TV + internet). Výživné vo výške 80 eur mesačne sa javilo súdu ako primerané, odôvodňujúce potreby maloletej, ale aj primerané schopnostiam a možnostiam povinného - otca.

5. Súd dospel k záveru, že je v schopnostiach otca prispievať na výživu maloletej sumou 80 eur mesačne a na druhej strane táto suma zodpovedá aj odôvodneným potrebám maloleteho dieťaťa, ktorá v posudzovanom období bola vo veku 3 rokov 6 mesiacov až 6 rokov 6 mesiacov a navštevovala predškolské zariadenie. Dlh na výživnom súd povolil otcovi splácať v splátkach po 30 eur mesačne od právoplatnosti rozhodnutia pod následkom straty výhody splátok. O náhrade trov medzi účastníkmi konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

6. Proti tomuto rozsudku, čo do výrokov o výživnom, podal otec maloletého dieťaťa odvolanie. Nesúhlasil so stanovenou výškou výživného, nakoľko súd pri svojom rozhodnutí neprihliadol na viaceré skutočnosti, ktoré ovplyvnili možnosť otca mal. dieťaťa získať príjem. Súd nezobral do úvahy, že matka mal. dieťaťa zmenila trvalý pobyt mal. dieťaťa bez súhlasu otca. Zo spoločného bydliska matka odišla s maloletým dieťaťom s tým, že odchádza na operáciu očí a vráti sa. Po niekoľkých mesiacoch mu oznámila, že sa nevráti a podáva žiadosť o rozvod. Otec mal. dieťaťa po tejto informácii prišiel na Slovensko, pričom matka mal. dieťaťa mu bránila stretávať sa s dcérou, čo riešil podaním na súd. V danej situácii mu nikto nemôže vyčítať, že prišiel o prácu doma v Alžírsku a v novej krajine, ktorej reč nepoznal, si po príchode prácu nenašiel.

Ďalej v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že konaním matky mu bolo správnym orgánom zrušené povolenie na trvalý pobyt, pričom toto rozhodnutie bolo zrušené až NS SR dňa 23.09.2014. Počas tohto obdobia otec mal. dieťaťa nemal objektívne možnosť pracovať, nakoľko mu to zákon nedovoľoval. Aj keby sa otec vrátil do Alžírsku a našiel si prácu, ako súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza, nevyriešil by svoju situáciu, nakoľko priemerný príjem v Alžírsku bol vtedy asi 200 eur a zároveň na Slovensku prebiehalo konanie o rozvod manželstva a chcel sa stretávať s dcérou. Bolo nepredstaviteľné, aby otec mal. dieťaťa jedenkrát mesačne dochádzal za dcérou z Alžírsku, navyše neekonomické vzhľadom na predpokladaný príjem otca. Keďže otec nemohol objektívne zabezpečiť zdroj svojho príjmu, bol povinný uhrádzať na mal. dieťa len výživné v sume 30% zo životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa. V závere odvolania uviedol, že ak by súd vzhľadom na kvalifikáciu otca vychádzal v danom období z príjmu v sume 500 eur, považoval určené výživné v sume 80 eur mesačne za neprimerané a za primerané by tak z predpokladaného príjmu otca považoval maximálne sumu 40 eur mesačne. Za neprimerané považoval aj splátky zameškaného výživného v sume 30 eur mesačne, nakoľko sú pre otca mal. dieťaťa neprimerane vysoké. Poukázal, že v súčasnosti uhrádza bežné výživné v sume 110 eur mesačne a spláca nedoplatok na výživnom v sume 50 eur mesačne. Vzhľadom na vek dieťaťa mu mal súd poskytnúť primerané splátky.

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že otec je povinný za obdobie od 05.04.2013 do 24.05.2016 prispievať na výživu mal. U. V. výživné v sume 30 % zo životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Zameškané výživné za obdobie od 05.04.2013 do 24.05.2016 nevzniklo.

7. Matka mal. dieťaťa vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že dôvody odchodu z Alžírsku na Slovensko v konaní už viackrát uviedla. K pobytu otca mal. dieťaťa na území Slovenskej republiky uviedla, že podala podnet na Oddelenie cudzineckej polície Kysucké Nová Mesto, nakoľko nerešpektoval ust. § 49 ods. zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, na základe čoho mu bol správnym orgánom zrušený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Na základe podaného odvolania voči tomuto rozhodnutiu bol otcovi mal. dieťaťa po dobu konania o zrušení trvalého pobytu, udelený tolerovaný pobyt podľa § 58 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. V zmysle ust. § 59 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov počas platnosti tolerovaného pobytu štátny príslušník tretej krajiny nemôže podnikáť. Otec mal. dieťaťa sa tak logicky mohol zamestnať, avšak nemohol podnikáť. Následne mu bol rozhodnutím NS SR vrátený trvalý pobyt, čo mu opätovne dalo možnosť nájsť si adekvátne zamestnanie. Matka mal. dieťaťa poukázala na možnosť požiadať o udelenie modrej karty v zmysle ust. § 37 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. V závere vyjadrenia uviedla, že počas obdobia trvania konania do rozvodu sa otec mal. dieťaťa zdržiaval na niekoľkých adresách v rámci okresu T., pričom má vedomosť, že počas pobytu na adrese R. X/X T.-Z. aj finančne pomáhal s úhradou nájomného. Vyjadrila súhlas s rozhodnutím Okresného súdu Martin, nakoľko otec mal. dieťaťa mal možnosť nájsť si adekvátne zamestnanie a mohol sa tak podieľať na vyživovacej povinnosti mal. U.. Nie je možné, aby takmer 8 rokov prežíval na území Slovenskej republiky bez akéhokoľvek príjmu.

8. Otec mal. dieťaťa k vyjadreniu matky mal. dieťaťa (v replike) uviedol, že matka sa pokúsila otca vylúčiť zo života mal. dieťaťa, čo potvrdila tým, že polícii oznámila skutočnosti, ktoré viedli k odobratiu trvalého pobytu otca na území Slovenskej republiky. Po zrušení trvalého pobytu požiadal o udelenie tolerovaného pobytu, ale tento mu nebol udelený, konanie bolo zastavené a žiadosť zamietnutá. Dôvodom bolo nepredloženie výpisu z registra trestov, nakoľko nemohol vycestovať zo Slovenskej republiky, pretože by sa už nemohol vrátiť. K argumentácii matky k získaniu modrej karty uviedol, že táto sa udeľuje len osobám s vysokoškolským vzdelaním, ktoré nemá. Otec mal. dieťaťa opätovne uviedol, že nemá právo pracovať ani v EÚ a ani v súčasnosti, keď má udelený trvalý pobyt v Slovenskej republike nemá právo pracovať v EÚ. Ďalej uviedol, že je len jeho starosť, na akej adrese sa zdržiava, pričom za nájom platiť musí. Opätovne uviedol, že peniaze mal z úspor a potom mu pomáhala rodina a priatelia. V závere

vyjadrenia poprel, že si zámerne nehľadal prácu. Opätovne uviedol, že mu bol odňatý trvalý pobyt a nemal právo pracovať v Slovenskej republike ani v krajinách EÚ. Pri hľadaní práce ho brzdila aj neznalosť jazyka, pomerov a predsudky spoločnosti. Otec mal. dieťaťa si Slovensko nevybral dobrovoľne ako krajinu pobytu. Ak chcel byť so svojou dcérou, musel prísť na Slovensko.

9. Krajský súd ako súd odvolací (§ 2 ods. 1 CMP, § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolania otca maloletej bolo podané včas, oprávneným účastníkom konania (§ 362, § 359 CSP, § 7 CMP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu podľa § 65, § 66 CMP, a vo výrokoch o výživnom rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia, spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, a preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podstatných bodoch odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Okresný súd vo výrokoch I. a II. konkretizoval obdobie, za ktoré otcovi uložil povinnosť platiť výživné ako aj výšku výživného vo vzťahu k obdobiu od 05.04.2013 do 24.05.2016. Následne súd vyčíslil uvedenú výšku výživného s tým, že rozhodol o možnosti otca platiť zameškané výživné v splátkach. Takýto postup a rozhodnutie okresného súdu nespôsobuje ani nejasnosť a ani zmätočnosť jeho rozhodnutia.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že návrhom podaným okresnému súdu dňa 29.10.2012 sa matka maloletého dieťaťa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd maloletú zveril do jej osobnej starostlivosti. Otec v konaní uvádzal, že v januári 2012 matka opustila s maloletou Alžírsko, nakoľko mala záujem podstúpiť laserovú operáciu očí. Počas jej pobytu na Slovensku spolu komunikovali a nič nenasvedčovalo tomu, žeby boli v ich vzťahu nejaké problémy. V septembri 2012 mu oznámila, že sa s ním chce rozviesť a podala návrh na rozvod manželstva. Matka mu neumožňovala stretávať sa s maloletou. Má prenajatý dvojizbový byt, kde mohli spolu tráviť čas, ak náhodou vonku pršalo alebo bolo zlé počasie. Matka mu však v styku bezdôvodne bránila. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie ustálil rozhodné obdobie od právoplatnosti uznesenia č. k. 12P/315/2012-14 zo dňa 21.11.2012, kedy súd začal z úradnej povinnosti konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu (05.04.2013) do nadobudnutia právoplatnosti výroku súdu o rozvode manželstva účastníkov (XX.XX.XXXX).

13. Odvolací súd pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v časti výživného uvádza, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Konkrétna výška výživného je teda ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávnenej, jednak na strane výživou povinnej osoby. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Odôvodnené potreby dieťaťa môžu byť rôzne podľa okolností každého jednotlivého prípadu, pričom sú závislé predovšetkým od veku a zdravotného stavu dieťaťa, od jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a rozsahu jeho prípravy na budúce povolanie a ďalších okolností. Výživné pre dieťa nemá slúžiť len na uspokojovanie jeho najzákladnejších hmotných potrieb (jedlo, bývanie, ošatenie, obuv), ale aj ďalších odôvodnených potrieb dôležitých pre výchovu a vývoj dieťaťa (vzdelávanie, prípravu na povolanie a pokiaľ to umožňujú pomery na strane výživou oprávnenej osoby i kultúrne, športové, rekreačné potreby a pod.). Na strane povinnej osoby sa skúmajú jej schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet vyživovaných osôb, výška takéhoto výživného a pod.

14. Súd prvej inštancie, vychádzajúc pri úprave rozsahu vyživovacej povinnosti zo zákonných kritérií, ktorými sú na jednej strane schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinnej osoby - otca a na druhej strane odôvodnené potreby maloletého dieťaťa (§ 62, § 63, § 75 ods. 1 zákona o rodine), uložil

otcovi maloletého dieťaťa povinnosť prispievať na výživu maloletej dcéry za obdobie od 05.04.2013 do 24.05.2016 v sume 80 eur mesačne, pričom zároveň rozhodol spätne o povinnosti uhradiť dlh na výživnom za rovnaké obdobie vo výške 1.991,36 eur, ktoré súd povolil otcovi mal. dieťaťa uhradiť v splátkach po 30 eur mesačne. Odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie v tomto smere stotožňuje, keď súdom prvej inštancie určené výživné zodpovedá tak odôvodneným potrebám mal. dieťaťa (vzhľadom na jeho vek, vývoj a zdravotný stav), ako aj zárobkovým možnostiam a schopnostiam otca, kedy súd prihliadal predovšetkým na potencialitu príjmu otca.

15. Odvolacie námietky otca maloletého dieťaťa o neprimeranosti výšky určeného výživného odôvodneným potrebám dieťaťa a jeho zárobkovým možnostiam s poukazom na jazykovú bariéru či rasové predsudky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Otec v podanom odvolaní zdôrazňoval, že súd pri určovaní výživného vo výške 80 eur nezohľadnil viaceré skutočnosti, ktoré ovplyvnili možnosti otca mal. dieťaťa získať príjem. Hoci otec viackrát v konaní uvádzal, že matka sa rozhodla opustiť Alžírsko, rozvieť sa a otec tak prišiel o prácu v Alžírsku a bol nútený presťahovať sa do krajiny, ktorej jazyk nepoznal, odvolací súd uvádza, že od roku 2013, kedy žil na Slovensku mal možnosť nájsť si prácu a zabezpečiť tak v prvom rade starostlivosť o maloletú. Je samozrejmé, že v prípade náhleho a neplánovaného príchodu cudzieho občana do krajiny, ktorej jazyk nepozná, nemožno očakávať, že sa hneď prispôbii tunajším pomerom a ovláda cudziu reč. Odvolací súd však poukazuje na to, že otec mal. dieťaťa ovláda tri cudzie jazyky (preukázané zo spisového materiálu - pozn. odvolacieho súdu) a aj keď medzi nimi v tom čase nebol slovenský jazyk, nič mu nebránilo vzdelávať sa (navyše ak nechodil do zamestnania) a naučiť sa jazyk krajiny, v ktorej sa rozhodol žiť. Otec nebral do úvahy potreby maloletého dieťaťa, ktoré v čase rozhodovania súdu navštevovalo predškolské zariadenie, pričom výdavky s tým spojené hradila výlučne matka maloletej. Otec mal. dieťaťa stále zdôrazňoval, že o maloletú sa bude starať len keď mu bude zabezpečený styk s maloletou, čo však odvolací súd s poukazom na odôvodnené potreby maloletej a ustálenú judikatúru nemohol brať do úvahy. Je prvoradou povinnosťou oboch rodičov starať sa o maloleté nezaopatrené deti, pričom spory medzi rodičmi nemožno pričítat' na úkor mal. detí.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou otca mal. dieťaťa o nemožnosti nájsť si prácu v čase, keď prebiehalo konanie o zrušenie jeho trvalého pobytu na Slovensku z podnetu matky. Síce prebiehalo konanie o zrušení trvalého pobytu, ale otec mal. dieťaťa mohol požiadať a požiadal o tolerovaný pobyt. Konanie o udelenie tolerovaného pobytu však bolo zamietnuté z dôvodu nepredloženia potrebných dokladov - doklad, ktorým preukáže potrebu rešpektovania jeho súkromného a rodinného života a doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci jeho bezúhonnosť. Otec mal. dieťaťa namietal, že v tom čase nemohol vycestovať zo Slovenska, aby získal tieto dokumenty, nič mu však nebránilo získať potrebné doklady prostredníctvom splnomocnenej osoby, resp. rodinných príslušníkov, ktoré mu mohli zaslať poštou. Napriek tomu otcovi mal. dieťaťa by pri získaní tolerovaného pobytu rovnako nebolo bránené pracovať, nakoľko v zmysle ust. § 59 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov počas platnosti tolerovaného pobytu štátny príslušník tretej krajiny nemôže podnikat', môže však pracovať.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie otca maloletého dieťaťa za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Vo výroku o zverení mal. dieťaťa do osobnej starostlivosti matky zostáva rozsudok nedotknutý, keďže nebol odvolaním napadnutý.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)